

Súd: Najvyšší správny súd Slovenskej republiky
Spisová značka: 7Ssk/89/2022
Identifikačné číslo spisu: 1020200378
Dátum vydania rozhodnutia: 27. júna 2023
Meno a priezvisko: Mgr. Michal Novotný
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:1020200378.2

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom zo sudcov: Michal Novotný (sudca spravodajca) ako predseda senátu a JUDr. Zdenka Reisenauerová a JUDr. Jana Martinčeková ako členky senátu vo veci žalobcu: A.. B. A., E.. X. L. XXXX, G. XXX, zastúpeného: JUDr. Radim Komka, advokát, Hlavná 27, Prešov, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia z 18. decembra 2019, č. SPOU-PO-PK-85/2019, o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 4 Sa 8/2020-57 zo 16. februára 2022 takto

rozhodol:

I. Kasačná sťažnosť žalovaného sa zamietá.

II. Žalobcovi sa priznáva voči žalovanému nárok na náhradu 100 % trov kasačného konania.

Odôvodnenie

I.

Administratívne konanie a konanie pred správnym súdom

1. Z administratívneho spisu žalovaného vyplýva, že žalobca bol od 1. júna 1998 v služobnom pomere príslušníka Policajného zboru. Potom, čo 17. mája 2019 spôsobil dopravnú nehodu, požiadal 23. mája 2019 o uvoľnenie zo služobného pomeru. Jeho nadriadení s uvoľnením súhlasili, a preto ho krajský riaditeľ Policajného zboru v Prešove personálnym rozkazom zo 7. júna 2019, č. 181, uvoľnil k 31. júlu 2019. Už 27. júna 2019 však nadriadený oboznámil žalobcu s návrhom na jeho prepustenie zo služobného pomeru kvôli hrubému porušeniu služobnej prísahy, ktoré spočívalo v uvedenej dopravnej nehode. Na základe tohto návrhu generálny tajomník žalovaného podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov personálnym rozkazom z 19. júla 2019, č. 32, prepustil žalobcu zo služobného pomeru, ktorý sa mal skončiť doručením personálneho rozkazu. Tento personálny rozkaz sa žalobcovi doručoval prostredníctvom Slovenskej pošty, a. s., ako doporučený list do vlastných rúk. Po prvom pokuse o doručenie bola zásielka s ním 29. júla 2019 uložená na pošte, kde ju žalobca osobne prevzal 1. augusta

2019. Oba personálne rozkazy nadobudli právoplatnosť, pretože žalobca ani proti jednému z nich nepodal odvolanie.

2. Dňa 21. augusta 2019 žalobca požiadal odbor sociálneho zabezpečenia žalovaného o priznanie (okrem iného) odchodného podľa zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov. V žiadosti uviedol, že jeho služobný pomer sa skončil „podľa § 192 ods. 1 písm. e)“ zákona č. 73/1998 Z. z. „dňom 31. júla 2019“. Odbor sociálneho zabezpečenia rozhodnutím z 13. septembra 2019 zamietol žalobcovu žiadosť s odôvodnením, že podľa § 35 ods. 1 písm. a) zákona č. 328/2002 Z. z. odchodné nepatrí policajtovi, ktorého služobný pomer sa skončil prepustením kvôli porušeniu služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom. V odvolaní proti tomuto rozhodnutiu žalobca namietol, že už 7. júna 2019 sa (právoplatne) vyhovel jeho žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru k 31. júlu 2019 a že personálny rozkaz o jeho prepustení mu bol doručený až potom, teda 1. augusta 2019. Žalovaný však tu preskúmaným rozhodnutím z 18. decembra 2019 toto odvolanie zamietol. Zdôraznil, že vo všetkých evidenciách Policajného zboru je ako spôsob skončenia služobného pomeru uvádzané prepustenie a tento spôsob uviedol aj sám žalobca vo svojej žiadosti o odchodné. Žalobcovi vytkol, že svojím odvolaním v podstate nespochybňuje rozhodnutie o jeho žiadosti, ale spochybňuje správnosť personálneho rozkazu o prepustení. Vydaníu takéhoto personálneho rozkazu však podľa žalovaného nebránil predošlý personálny rozkaz o uvoľnení žalobcu zo služobného pomeru.

3. Správny súd tu napadnutým rozsudkom č. k. 4 Sa 8/2020-57 zrušil preskúmané rozhodnutie žalovaného podľa § 191 ods. 1 písm. c) SSP. Na úvod odmietol argumenty žalobcu proti správnosti personálneho rozkazu č. 32, pretože je právoplatný a žalobca ho nenapadol samostatnou žalobou. Na druhej strane však zdôraznil, že súdnemu prieskumu podliehajú okolnosti doručovania tohto personálneho rozkazu, pokiaľ doručovanie určuje účinky pre nárok žalobcu na odchodné. V personálnom rozkaze č. 181 o uvoľnení žalobcu bol ako deň skončenia služobného pomeru dohodnutý 31. júl 2019, čo znamenalo, že až do tohto dňa služobný pomer trval a žalovaný bol až do tohto dňa oprávnený konať o prepustení žalobcu zo zákonných dôvodov. Správny súd však dospel k záveru, že pri doručovaní personálneho rozkazu v zmysle § 266 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. bola v zhode s judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky potrebné dať prednosť doručeniu prevzatím zásielky pred doručením fikciou. Žalobca v prerokovanej veci personálny rozkaz č. 32 o svojom prepustení prevzal až 1. augusta 2019, teda potom, čo už nastúpili účinky personálneho rozkazu č. 181 (31. júla 2019). Preto jeho služobný pomer skončil už uvoľnením, nie až prepustením, a tak mu žalovaný nemohol z tohto dôvodu nepriznať odchodné.

II.

Kasačná sťažnosť a vyjadrenie k nej

4. Včas podanou kasačnou sťažnosťou sa žalovaný domáha zrušenia tohto rozsudku a vrátenia veci na ďalšie konanie. Na odôvodnenie kasačnej sťažnosti uplatnil tieto sťažnostné body: 1. Žalobca nespochybňoval samotné nepriznanie odchodného, ale okolnosti skončenia jeho služobného pomeru. Personálny rozkaz č. 32 o prepustení bol vydaný po riadnom konaní, na základe riadne zisteného skutkového stavu a z neho žalovaný aj zistil spôsob skončenia služobného pomeru (prepustenie), ktorý napokon uviedol aj žalobca vo svojej žiadosti. Správny súd prekročil svoju právomoc, ak posudzoval dátum vykonateľnosti tohto právoplatného personálneho rozkazu, ktorý sa stal nezmeniteľným. Žalobca proti nemu nepodal opravný prostriedok, a tak ho nemôže preskúmať a spochybňovať ani súd. Správny súd svojou činnosťou nahradil nečinnosť žalobcu, na čo nebol oprávnený. Žalovaný tak v konaní o odchodné nezistil žiaden rozpor v podkladoch čo do otázky, ako a kedy sa skončil služobný pomer žalobcu. 2. Výklad § 266 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z., ktorý vykonal správny súd, je nesprávny. Zákonné účinky doručenia nie je možné viazať na ustanovenia poštových podmienok poštového podniku, ktoré sú pre štát nezáväznú. Citované ustanovenie jasne ustanovuje, že rozhodujúcim pre účinky doručenia je uloženie zásielky na pošte a uplynutie troch dní, nie lehota na prevzatie zásielky ustanovená v poštových podmienkach. Výklad správneho súdu odporuje zákonnej úprave. Žalovaný nesúhlasil s analógiou k pôvodnému zneniu § 24 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov, ktorého znenie bolo odlišné od znenia § 266 ods. 4 zákona č. 73/1998 Zb. 3. Odôvodnenie napadnutého rozsudku je vnútorne rozporné, pretože správny súd na jednom mieste priznáva, že personálny rozkaz č. 32 bol žalobcovi doručený 31. júla 2019, následne však dospieva k záveru, že sa tak stalo až 1. augusta 2019. Okrem toho správny súd odkazuje na judikatúru, ktorá sa týkala § 24 ods. 2 Správneho poriadku, hoci k

ustanoveniu § 266 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. existuje odlišná judikatúra. Žalovaný v tejto súvislosti odkázal na vec, ktorá sa na tunajšom súde vedie pod sp. zn. 2 Asan 14/2020 a ktorej právna podstata je v zásade zhodná s tu prejednávanou vecou.

5. Žalobca sa k riadne doručenej kasačnej sťažnosti nevyjadril.

III.

Posúdenie veci kasačným súdom

6. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok v celom rozsahu (§ 453 ods. 1 SSP) a predchádzajúce konanie pred správnym súdom bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) bez ohľadu na uplatnené kasačné body (§ 453 ods. 2 v spojení s § 203 ods. 2 SSP).

7. Predmetom konania orgánov verejnej správy v prerokúvanej veci bol nárok žalobcu na odchodné podľa § 33 a nasl. zákona č. 328/2002 Z. z. Podľa § 33 ods. 1 písm. a) cit. zák. patrí odchodné okrem iného policajtovi, ktorého služobný pomer sa skončil uvoľnením alebo prepustením. Podľa § 35 ods. 1 písm. a) cit. zák. však odchodné nepatrí policajtovi, ktorého služobný pomer sa skončil prepustením z dôvodu porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Uvedené ustanovenie svojím znením zodpovedá ustanoveniu § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z., a tak možno zjednodušene povedať, že odchodné nepatrí policajtovi, ktorého služobný pomer sa skončil prepustením personálnym rozkazom vydaným podľa citovaného ustanovenia. Zo znenia § 33 ods. 1 písm. a) zákona č. 328/2002 Z. z. tak vyplýva, že pre priznanie odchodného je rozhodujúcou právna skutočnosť, ktorá priamo viedla ku skončeniu služobného pomeru. Naopak, nie je rozhodné, či u policajta existujú aj iné dôvody, ktoré by eventuálne mohli viesť k skončeniu niektorým iným spôsobom v zmysle § 189 zákona č. 73/1998 Z. z. (napr. uplynutím dočasnej štátnej služby, úmrtím alebo zákazom činnosti). Jeden služobný pomer ako právny vzťah medzi policajtom a štátom (§ 2 ods. 1, 2 a 4 cit. zák.) totiž môže skončiť iba raz. Len čo tento právny vzťah skončil, nemôže sa v ňom ďalej uplatňovať citovaný § 189 cit. zák. a tak neprichádza do úvahy jeho (druhé, následné) skončenie z niektorého iného dôvodu uvedeného v tomto ustanovení.

8. V tu prerokúvanej veci boli voči žalobcovi vydané dva personálne rozkazy, ktoré smerovali ku skončeniu jeho služobného pomeru - personálny rozkaz č. 181 o jeho uvoľnení zo služobného pomeru k 31. júlu 2019 a personálny rozkaz č. 32 o jeho prepustení ku dňu doručenia. Podľa § 191 ods. 7 zákona č. 73/1998 Z. z. v prípade uvoľnenia sa služobný pomer končí uplynutím dvoch mesiacov, ak sa policajt a služobný úrad nedohodnú inak. Podľa § 194 ods. 3 cit. zák. v prípade prepustenia z dôvodov podľa § 192 ods. 1 písm. c) až h) možno služobný pomer skončiť dňom doručenia rozhodnutia (personálneho rozkazu) o prepustení. Citované ustanovenia tak viažu účinky príslušných rozhodnutí (personálnych rozkazov) na rozdielne okamihy, čo znamená, že služobný pomer by sa na ich základe mohol skončiť v rozdielne okamihy. Správny súd tak celkom odôvodnene skúmal, kedy konkrétne nastúpili účinky skončenia služobného pomeru podľa toho-ktorého personálneho rozkazu. Ak by totiž tieto účinky nastúpili v rôzne dni, potom by sa služobný pomer skončil spôsobom uvedeným v tom personálnom rozkaze, ktorého účinky nastúpili skôr. Naopak, účinky druhého (neskoršieho) personálneho rozkazu by už ani nastúpiť nemohli, pretože už skončený služobný pomer by sa nemohol znova skončiť iným spôsobom. Kým v personálnom rozkaze č. 181 je presne určený dátum skončenia, v personálnom rozkaze č. 32 je tento deň určený len opisne („dňom doručenia rozhodnutia“). Celkom logicky právny súd skúmal práve to, či táto udalosť (doručenie personálneho rozkazu č. 32) nastala 31. júla 2019 alebo až neskôr, keďže neprichádza zmysluplne do úvahy skúmať, kedy nastal deň 31. júl 2019.

9. Kasačný súd sa nestotožňuje s názorom žalovaného, že by tým správny súd prekročil rozsah svojej prieskumnej právomoci. Ako vyplýva z vyššie citovaných ustanovení, je nárok policajta na odchodné závislý na tom, kedy a ako sa skončil jeho služobný pomer. Preto nie je celkom zrozumiteľná ani námietka žalovaného, že žalobca nespochybňoval samo nepriznanie nároku na odchodné. Žalobca totiž toto nepriznanie spochybňoval práve tým, že polemizoval o čase a dôvodoch skončenia jeho služobného pomeru. Preto už v odvolaní proti rozhodnutiu odboru sociálneho zabezpečenia z 13. septembra 2019 poprel, že by jeho služobný pomer skončil prepustením, ale trval na tom, že sa skončil uvoľnením na jeho vlastnú žiadosť. Práve tento rozdiel potom podľa § 35 ods. 1 písm. a) zákona č. 328/2002 Z. z. pre žalobcu znamenal rozdiel v tom, či sa mu nárok na odchodné má alebo nemá priznať. Hoci so žalovaným možno súhlasiť, že žalobca v žiadosti o odchodné uviedol ako spôsob

skončenia prepustenie, už v odvolaní uviedol niečo iné. Podľa ustálenej judikatúry k Správne mu poriadku, ktorý sa použije aj na konanie podľa zákona č. 328/2002 Z. z. (porov. jeho § 84 ods. 1), tvorí prvostupňové a odvolacie správne konanie jeden celok (porov. napr. rozsudok tun. súdu sp. zn. 9 Sžsk 121/2020 a tam citovanú prejudikatúru). Na základe odvolania tak bolo v zmysle § 59 ods. 1 Spr. por. povinnosťou žalovaného riadne preskúmať otázku, akým spôsobom a kedy sa skončil služobný pomer žalobcu, pretože táto otázka bola predurčujúca pre posúdenie nároku na odchodné. Odkazy žalovaného na § 115 zákona č. 328/2002 Z. z. v tomto smere kasačný súd nepovažuje za účelné, pretože citované ustanovenie ustanovuje len to, že tam vymenované orgány vedú príslušné evidencie na účely sociálneho zabezpečenia. Nevyplýva však z neho, že by sa záznamy v týchto evidenciách museli vždy a za každých okolností považovať za správne, prípadne že by snád mali zaväzovať rozhodujúce orgány.

10. Konečne sa žalovaný mylí aj v tom, že by správny súd svojím postupom preskúmal právoplatné rozhodnutie, ktoré nebolo napadnuté. Mieru viazanosti správneho súdu skoršími rozhodnutiami orgánu verejnej správy upravuje § 27 ods. 1 SSP, podľa ktorého správny súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy posúdi i zákonnosť skôr vydaného rozhodnutia, z ktorého preskúmané rozhodnutie vychádza, ak bolo preň skôr vydané rozhodnutie záväzné a ak skôr vydané rozhodnutie nebolo samostatne možné preskúmať správnym súdom. A contrario tak z uvedeného ustanovenia vyplýva, že ak skôr vydané rozhodnutie bolo možné preskúmať správnym súdom na základe správnej žaloby, nemôže ho správny súd preskúmať v konaní, kde preskúma neskoršie, naň nadväzujúce rozhodnutie. O preskúmaní rozhodnutia v zmysle citovaného ustanovenia však možno hovoriť len vtedy, ak by správny súd spochybňoval správnosť toho, ako takéto rozhodnutie upravilo práva a povinnosti svojho adresáta. V prerokovanej veci to znamená, že správny súd nemohol spochybniť, že personálny rozkaz č. 181 uvoľnil žalobcu zo služobného pomeru k 31. júlu 2019 a personálny rozkaz č. 32 ho prepustil ku dňu jeho doručenia a z akých dôvodov tak urobil. Personálnym rozkazom č. 32 však nebolo rozhodnuté o otázke, kedy bol on sám doručený, keďže (logicky) doručovanie nasledovalo až po vydaní tohto personálneho rozkazu a v čase jeho vydania nebolo vôbec zrejmé, ako k doručeniu dôjde. Žalovaný nemá pravdu ani v tom, že žalobca mohol otázky doručenia riešiť odvolaním. Odvolanie totiž smeruje len proti rozhodnutiu a proti konaniu, ktoré viedlo k jeho vydaniu. Nie je zrejmé, akú nesprávnosť by vlastne žalobca mohol vytýkať personálnemu rozkazu č. 32, ak by spochybňoval spôsob jeho doručovania. Otázka dátumu doručenia by bola len predbežnou otázkou v rámci odvolacieho konania, ktorou by odvolací orgán zisťoval, či bolo odvolanie podané včas. Postup doručovania upravuje správnym súdom citované ustanovenie § 266 zákona č. 73/1998 Z. z., ktoré presne normuje, kedy a za akých podmienok sa rozhodnutie považuje za doručené. Ak teda správny súd posudzoval, či tieto podmienky boli splnené a kedy sa tak stalo, nepreskúmal tým právoplatný personálny rozkaz č. 32, ktorý ich splnenie ani posudzovať nemohol. Naopak, správny súd mohol a musel ako predbežnú otázku v zmysle § 132 ods. 1 SSP skúmať, kedy personálny rozkaz č. 32 nadobudol voči žalobcovi účinky a či sa tak stalo skôr alebo neskôr než nadobudlo účinky jeho uvoľnenie zo služobného pomeru (teda pred alebo po 31. júli 2019).

11. Druhou podstatnou právnou otázkou, ktorú žalovaný nadnáša vo svojej kasačnej sťažnosti, je otázka konkurencie doručenia tzv. fikciou, teda uplynutím určitého počtu dní od uloženia písomnosti alebo inou udalosťou, a doručenia skutočným prevzatím jej adresátom. Žalovaný správne mu súdu z veľkej časti vytýka predradenie poštových podmienok pred ustanovenia zákona, kasačný súd však takúto argumentáciu v napadnutom rozsudku nevidí a tak nie je zrejmé, proti čomu táto sťažnostná námietka vlastne smeruje. Na druhej strane však kasačný súd nespochybňuje racionalitu argumentácie, že podľa ustanovenia § 266 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. je doručenie fikciou postavené na roveň doručeniu fyzickým prevzatím doručovanej písomnosti. Podstatou „fikcie doručenia“ je to, že zákon v určitých prípadoch doručenie finguje, teda pre určitú právnu skutočnosť priamo ustanovuje ten istý právny následok, aký sa inak viaže na prevzatie písomnosti jej adresátom. Fikcia doručenia nie je domnienkou (prezumpciou), ktorá sa predpokladá a možno ju neskoršími úkonmi vyvrátiť, ale priamo zákonným následkom určitých skutočností (udalostí alebo ľudského konania). Z hľadiska zákonných následkov je fikcia doručenia rovnakým doručením ako prevzatie písomnosti. Okamihom vzniku zákonnej fikcie sa teda písomnosť považuje za doručenú a týmto okamihom nastupujú aj ďalšie následky, ktoré iné právne predpisy viažu na jej doručenie (napr. aj plynutie lehôt na podanie opravných prostriedkov). Len čo bola písomnosť doručená (a to aj fikciou), nemôže už dôjsť k jej doručeniu iným spôsobom neskoršie (porov. v tomto zmysle napr. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn.

4 So 33/2006, judikát R 39/2007). Ak teda účinky doručenia písomnosti nastali tretím dňom od uloženia v zmysle § 266 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z., neskoršie prevzatie písomnosti adresátom už nemôže mať opätovný účinok doručenia (porov. aj rozsudok tun. súdu sp. zn. 4 Asan 14/2020; k ústavnej udržateľnosti tohto názoru porov. napr. uznesenie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 239/2017).

12. Podľa § 453 ods. 2 SSP však kasačný súd nie je viazaný sťažnostnými bodmi, ak napadnuté rozhodnutie bolo vydané v konaní, v ktorom krajský súd nebol viazaný žalobnými bodmi. Prerokúvaná vec je sociálnou vecou v zmysle § 199 ods. 1 písm. h) SSP a žaloca je fyzická osoba, kvôli čomu správny súd podľa § 203 ods. 2 SSP nebol viazaný žalobnými dôvodmi. Vychádzajúc z cit. § 453 ods. 2 SSP tak ani kasačný súd nie je viazaný sťažnostnými bodmi v konaní o kasačnej sťažnosti. Účelom § 203 ods. 2 SSP však nie je chrániť záujmy žalovaného orgánu verejnej správy, ale záujmy žalobcu - fyzickej osoby. Preto ak kasačnú sťažnosť v takomto konaní podá žalovaný orgán verejnej správy, nemôže to viesť k tomu, že v kasačnom konaní bude kasačný súd vyhľadávať možné dôvody kasačnej sťažnosti, ktoré by boli na prospech tomuto orgánu. Naopak, ustanovenie § 453 ods. 2 SSP treba v tomto prípade vykladať tak, že kasačný súd je povinný prihliadať na také skutočnosti, ktoré by mohli byť žalobnými alebo sťažnostnými bodmi v prospech žalobcu - fyzickej osoby. Práve v prerokúvanej veci pritom kasačný súd dospel k záveru, že takýto dôvod je daný.

13. Žalovaný, ale aj správny súd v prerokúvanej veci vychádzali z toho, že personálny rozkaz č. 32 bol po neúspešnom pokuse o doručenie uložený na pošte. Podľa § 266 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. ho potom považovali za doručený na tretí deň od uloženia, teda 31. júla 2019. Takéto počítanie dátumu doručenia však odporuje doterajšej judikatúre tunajšieho súdu, najvyššieho súdu, ale aj ústavného súdu. V rozsudku sp. zn. 2 Asan 14/2020, na ktorý odkazoval aj žalovaný, tunajší súd skúmal správnosť aplikácie citovaného ustanovenia v situácii, kedy písomnosť bola uložená na pošte 24. novembra 2017. Pritom uzavrel, že takto uložená zásielka sa považovala za doručenú 27. novembra 2017, pretože tento deň považoval za tretí deň od doručenia v zmysle cit. § 266 ods. 4. Podobne najvyšší súd v rozsudku sp. zn. 7 Sžo 9/2013 sa zaoberal aplikáciou citovaného ustanovenia vo vzťahu k písomnosti, ktorá bola uložená na pošte 18. februára 2011. Pritom rovnako uzavrel, že takáto písomnosť sa považuje za doručenú 21. februárom 2011, ktorý považoval za tretí deň od uloženia. Ústavnú akceptovateľnosť takéhoto výkladu potvrdil aj ústavný súd vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 239/2017, na ktoré takisto odkazoval žalovaný. Podľa kasačného súdu tak z citovanej judikatúry vyplýva, že za tretí deň od uloženia v zmysle § 266 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. treba - v súlade so všeobecným jazykovým významom radovej číslovky - rozumieť v poradí tretí deň nasledujúci po dni uloženia písomnosti na pošte.

14. V prerokúvanej veci to znamená, že ak bol personálny rozkaz č. 32 uložený na pošte 29. júla 2019, potom tretím dňom od uloženia v zmysle citovaného ustanovenia nie je 31. júl 2019, ale až nasledujúci deň. Za deň fikcie doručenia tohto personálneho rozkazu tak treba považovať až 1. august 2019, teda deň, kedy si žalobca túto písomnosť aj skutočne prevzal. Pretože podľa výroku tohto personálneho rozkazu sa mal služobný pomer skončiť dňom jeho doručenia, mohli jeho účinky nastať až 1. augusta 2019. Ako však už bolo uvedené, už deň predtým, teda 31. júla 2019, nastali účinky skoršieho personálneho rozkazu č. 181, ktorým sa služobný pomer žalobcu skončil uvoľnením na jeho vlastnú žiadosť. Personálny rozkaz č. 32, hoci bol riadne vydaný a nadobudol aj právoplatnosť, nestihol nadobudnúť účinky skončenia služobného pomeru žalobcu skôr, než sa tento pomer skončil inak. Ak sa teda služobný pomer skončil uvoľnením k 31. júlu 2019, nemohol sa ešte raz skončiť 1. augusta 2019 prepustením z dôvodu v zmysle § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. Pokiaľ teda žalovaný a jeho odbor sociálneho zabezpečenia vychádzali z toho, že priznaniu odchodného podľa § 35 ods. 1 písm. a) zákona č. 328/2002 Z. z. bráni okolnosť, že služobný pomer žalobcu sa skončil prepustením z tohto dôvodu, vec nesprávne právne posúdili. Správny súd tak vo výsledku nepochybil, keď preskúmané rozhodnutie zrušil podľa § 191 ods. 1 písm. c) SSP a zaviazal žalovaného, aby v ďalšom konaní vychádzal z toho, že služobný pomer žalobcu sa skončil uvoľnením k 31. júlu 2019.

IV.

Záver

28. Hoci teda správny súd časť žalobných bodov nevyriešil celkom správne, nemení to nič na tom, že je tu iný dôvod nezákonnosti preskúmaného rozhodnutia a tým aj dôvod jeho zrušenia. Na základe všetkých uvedených úvah tak kasačný súd dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalovanej vo výsledku nie je dôvodná, a preto ju podľa § 461 SSP rozsudkom (§ 457 ods. 1 SSP) zamietol.

29. Žalobca mal v kasačnom konaní úspech, preto mu kasačný súd podľa § 167 v spojení s § 467 ods. 1 SSP priznal ich náhradu proti neúspešnému žalovanému.
30. Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3 : 0 (jednomyseľne).

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.